

Urbán Gyula

Szélcsend

A KELET-KÖZÉP-EURÓPA hajó
mélyén fehér, kátrányszagú négerekként fekszünk.
Hátunkon göndörödő kóc, és poshadt víz.
A hajó vitorláit lógnak.
Nincs szél.
Nincs Csillag-oldal.
Nincs csillag.
Nincs Kikötő-oldal.
Nincs kikötő.

Az üzlet ígéretesnek bizonyult.
De közben eltűntek a drága gyapotföldek;
helyettük polgári lakások vécekagylói fehérленek.

A Gargantuai-salakhoz mi már túl büszkék vagyunk.
(Erre később jöttek rá.)
Így hát állunk
Európa elázott térképén,
melynek sarkaiban szelek helyett,
férfiak bagzanak,
és női csiklandozásoktól hangosak a délkörök.

A szárazföldön mindent szabad.

Építettek maguknak egy cirkusz-mélységű színházat.
És etetik egymást, hazudoznak, sorsokat tologatnak.

S mind ezt fél kézzel.
A másik székük portalan karfáján fehérlik
a mindennapi ülvemaradásért való küzdelemben.

URBÁN GYULA (1938) író, költő, színházi rendező.

A szünetekben van ennivalójuk.
Nem osztják meg.
Rákollóktól recseg a büszke padozat.

Szavaznak.
Büntetnek.
Dühöng a jövőbeli hazug-egység.
Ezeréves birodalmakat köpnek szembe.

Közben folyik az ötszáz éves gyarmatosítás,
s El Dorado egyre távolabb.
Ragyog a szivárvány alatti palota

Közben a KELET-KÖZÉP-EURÓPA hajó áll.

Tenger még van!

Rendhagyó ballada

Stolba Tamásnak

Drága fiatal rokonom,
testvérem a tudományokban!
Túl komolyan vetted Nietzschét, Schopenhauert,
s a többi agyalágyult, epeömléses
öregembert.

Szegénykém!
Kávéházak süppeteg szivar füstjeitől
megvezetett
egzisztealista prófétájácska,
te!
Maradtál volna a kedélyes, borissza görögöknél,
vagy a gyenge estű, fény által átvonszolt,
Pál Apostol leveleinél.
„Mert hit által igazul meg az ember.”

De terajtd már a tőlem kapott
Hamvas Béla se segített.

Kinézted a Leicester közelében magasodó hegycsúcsot;
talán a Hill Country Park körül.

Az út szélén hagytad a kocsidat s életedet.

Körbe néztél a csúcson,
s nem vetted észre a mögötted settenkedő
fekete felhőt,
melynek,
nagyobb tudások birtokában,
ellentmondott Jézus.

Árván, egyszál magadban
vetted magadhoz
a bürök pohárnak is beillő levegőt,
s levetted magadat.

Megbocsájtó zuhanást,
Hercegem!

Urológmonológ

Dr. Kovács Gábornak

A dinasztia védelmében
császári arany heréket
morzsolgatni,
majd még lejjebb matatni;
bármily ügyes az a kéz,
tulajdonosa sohase kaphat medáliát.
Az csak a csonkáknak-bonkáknak
s parketta-nyalóknak jár.

Én, rohamban elvérzett huszártiszt nagyapám
rubintos keresztjét adnám Önnek,
mint családom utolsó
tulajdonát.